

Bediüzzaman'ın gözü ile kadın

Hayat akla durgunluk veren muhteşem, baş döndürücü bir hızla akan; kâinatın her bir cüz'ünün de bu akış içinde fitrî bir vazife ile vazifedar olduğu harikulade bir nimettir. Hayata mazhar ettiği için, kâinatın zerrelere adedince hamd-ü senalar olsun hayatı verene. Bediüzzaman, "Mübarek şefkat kahramanları" dediği kadınlara, vazife-i fitratları itibari ile bakmış, onlara bu cihetle saadetin kapılarını açacak tavsiyelerde bulunmuş.

Cenab-ı Hak hikmeti gereği her şeyi hayatta hizmetkâr etmiş, mevcudatı biri birinin muavenetine koşturmuş. Bu muavenete, bu hizmetin içine de rahmetinden peşin ücret olarak bir lezzet koymuş, onu, ona fitrî vazife yapmıştır. Hayatın en büyük lezzeti de bu fitrî vazifenin içindedir.

Kadının fitrî vazifesi hepimizin malumu sadakat ile yuva kurmak, anne olmak, yavrularını koruyup kollamak, hane içini çekip çevirmektir, yani dâhili müdür olmaktır. Bu fitrî vazifesi, yani annelik şefkati onu çok makbul olan hakiki ihlâsa muvaffak eder. Bu dünyada karşılık beklenmeden yapılan tek iş annelik olsa gerek. Kadın bu yüksek kahramanlığın inkişafı ile hem dünya hayatında, hem de ebedî hayatında saadeti bulabilir. Ancak bazı "Fena cereyanlarla o kuvvetli ve kıymetli seciye inkişaf etmez veyahut suiistimal edilir." Dünyasının tehlikeye girmemesi için, dünyadan istifadesi için her türlü fedakârlığı göze almak, ama ebedî hayatını tehlikede olduğunu düşünmemek, dünya hapsinden kurtarmaya çalışırken, cehennem hapsini nazara almamak şefkatin suiistimalidir. Bu da çocuğu ahirette davacı edecektir. Hakiki şefkat çocuğu, haps-i ebedî olan cehennemden ve idam-ı ebedi olan dalalet içinde ölmekten kurtarmaya çalışmaktır. Şefkatin bu şekilde doğru kullanımı anne için bir hazine niteliğindedir. Evlâdının işlediği bütün hasenatın bir misli, annenin defter-i a'maline geçeceğinden, amel defteri kapanmayacaktır. Bu dünyada da salih bir evlât olacaktır.

İnsan yavrular, hayvan yavruları gibi hayata intibakları çabuk olmadığı için uzun bir süre şefkatli bir himayeye muhtaçtırlar. Bu sır içindir ki hayvana muhalif olarak, insan yavrularına karşı şefkat bir seciye-i fitrî olarak devam etmek lazım gelmiş. Hem iktidarsız yavrulara ve zayıf validelerine tam yardım ve himaye etmek hikmetiyle, erkeklerde de haysiyet, namus seciyesi fitratlarına yerleştirilmiş. Bu namusa da ücretsiz mukabelesiz bir kahramanlık derc edilmiştir. Fakat o seciye bazı esbap ile bir derece bozulduğu için, samimi ve halis kahramanlık seciyesi ekseriyette zayıflamış.

Ne olabilir Üstadın o fena cereyanlar dediği şey? Hem kadının, hem de erkeği fitratın mecraından çıkaran şey? Terbiye-i islâmiye yerine terbiye-i medeniyeyi hayatı içtimaiyemize yerleştirmeye çalışan her türlü faaliyet olsa gerek.

Nasıl mı? Meselâ "Bir erkek bir kadını ebedî bir refika-i hayat ve saadet-i hayat-ı dünyeviye medar ve sair günahlardan kendini muhafaza etmek için almak lâzım gelirken, sevgisini beş on senelik fani ve zahîr güzelliğine bina etmemesi

gerekirken, bu cemaletperestlik asrın olmazsa olmaz ilk şartı fani ve zahiri güzelli ve hayvanî hislerin tatminine yönelik bir beraberlik ve Hüs-n-ü siretin yerini, hüs-n-ü sureti esas maksat yapmasıyla. (Dikkatinizi çekti mi bilmem, özel hastaneler güzelli merkezleri gibiler.)

Mesela: Kadının fitrî bir seciyesi olan “iktisat ve kanâat”ın, tüketimin özendirilmesi ile bozulması, ben merkezli yaşamın özendirilip, fedakârlığın yerilmesi, sabrın, sebatın, sadakatin modası geçmiş eski adetler olarak telakki edilmesi, erkeğin fenalığına karşılık daha fena olmak, sadakatsizliğine de sadakatsizlikle onu cezalandırmak gibi... Oysa diyor Üstad Hazretleri “O masum hanımlar sefahatte hiç bir vecihle erkeklere yetişemezler, fitrat itibari ile namahremden korkar”. Müstehcenlik de bu fitrî namahrem korkusunu da zedeliyor maalesef...

İnsanın hususen Müslüman’ın tahassungâhı ve bir nevi cenneti olan aile hayatının muhafazası, kadının ve erkeğin fitrî vazifelerinin ifası ile ve daire-i islâmiyedeki terbiye-i diniye ile ancak bugün toplumu derinden sarsan nahoş hadiselerle bir set çekilir.

Bugün ailevî problemi olmayan yok gibidir. Bu şikâyetleri ortadan kaldırmak veya asgariye indirmek için Bediüzzaman’ın “hemşirelerim” dediği hanımlara “kat’iyen beyan ediyorum ki kadınların saadeti uhreviyesi gibi saadeti dünyevileri de ve fitratlarındaki ulvi seciyeleri de bozulmaktan kurtulmanın çare-i yegânesi, daire-i islâmiyedeki terbiyeden başka yoktur.” tavsiyesinde bulunur.

Yine, bugün hepimizin duyduğumuzda dehşete kapıldığımız hadiseler kadının evine dönmesi ile önlenabilir. “İnsanın ilk ve en tesirli mualimi onun validesidir” der Bediüzzaman. Anneden alınan telkinat ve manevî dersler kişiliğimizi oluşturur, sonra eğitim yolu ile öğrendiklerimiz annenin manevî derslerinin üstüne bina edilir. Şefkati, merhameti, acımayı, dürüstlüğü, adaleti, gayreti ve daha nice güzel ahlâki annesinden öğrenen çocuk emin olun tahripkâr ve tacizkâr olmayacaktır.

Çocuklarımız için çok para harcamak, onu pahalı okullara göndermek şu yukarda saydıklarımızı onlara veremeyecektir. (Torunlarıma hediye alamıyorum çünkü hiç bir şey artık onları sevindiremiyor maalesef.)

Bir ilave daha: yukarda iktidarsız yavrulara ve zaif validelere tam bir yardım ve himaye etmenin hikmeti ile erkeklerde de namus, haysiyet, aileyi koruyup kollama seciyesi fitratlarında derc edildiğinden bahsedildi. Maalesef bu seciye de bazı sebeplerden dolayı zedelenmiştir.

Kadına, fitratının rağmına saadet vaad etmeyi sözde görev edinen cereyanlar, erkeğin tahakkümünden kadını kurtarmayı, para ile moda tabirle ekonomik özgürlük ile bunu yapacaklarını sanıyorlar. Oysa Bediüzzaman’ın tabiri ile kadın ile erkek arasında çok esaslı, çok kuvvetli, ebedî hayatı da içine alacak bir bağ vardır. Biri, diğeri olmadan meşru manada huzura erişemez. Fitratın rağmına saadet olmaz, olmamıştır, olmayacaktır hâsıl-ı kelam...

Nahide Çelikbağ – Bizim Aile Dergisi